

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2017. február 19.
(vasárnap)

Horváth Géza

DICSÓÍTETTÉK ISTENT

Énekek: 90,1; 622; 460,5-6; 401,2.6

Lekció: Márk 2,1-12

Alapige: Márk 2,12

Napok múlva pedig ismét bement Kapernaumba, és meghallák, hogy otthon van. És azonnal sokan összegyülekeztek, annyira, hogy még az ajtó elébe sem fértek, és hirdeté nekik az ígét. És jövének hozzá egy gutaütöttet hozva, akit négyen emeltek. És mivel a sokaság miatt nem férközhettek azzal őhozzá, megbontották a háznak a fedelét, ahol ő volt, és rést törvén leereszték a nyoszolyát, amelyben a gutaütött feküdt. Jézus pedig azoknak hitét látván mondta a gutaütöttnek: fiam, megbocsáttattak néked a te bűneid. Valának pedig ott némely írástudók, akik ott ültek, szívükben így okoskodván: mi dolog, hogy ez ilyen káromlásokat szól? Ki bocsáthatja meg a bűnöket, ha nem egyedül az Isten? És Jézus azonnal észrevevé az Ő lelkével, hogy azok magukban így okoskodtak. Monda nekik: miért gondoljátok ezeket a ti szívetekben? Mi könnyebb: azt mondanom-e a gutaütöttnek: megbocsáttattak néked a te bűneid, vagy ezt mondanom: kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat és járj! Hogy pedig megtudjátok, hogy az Emberfiának van hatalma a földön a bűnöket megbocsátani, monda a gutaütöttnek: mondom néked: kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat és eredj haza. Az pedig azonnal felkelt és felvén nyoszolyáját kiment mindenkinek láttára, úgyhogy mindenki elálmélkodék és dicsőítette az Istent, ezt mondván: Soha nem láttunk ilyet.

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, dicsőítünk és magasztalunk ezen a mai napon. Köszönjük, ha már el tudjuk mondani személyes hitvallásként: Tebenned bízunk. És még inkább köszönjük, ha most is tebenned bízunk.

Te munkáltad és munkálsz ezt a szívünkben Nem a mi érdemünk, hogy hiszünk, vagy ha hitünk megmarad és növekszik.

Köszönjük, hogy te megmaradsz minden időben, és a számunkra nemcsak múlandót készítettél, hanem örökkévalót is, ami nem itt a földön, hanem a mennyben van fenntartva számunkra — ahogy az égéből hallottuk.

DICSŐÍTETTÉK ISTENT

Bocsásd meg, hogy oly sokszor nem vesszük komolyan a figyelmeztetést, hogy éppen ezért az odafelvalókkal törődjünk, legfőképpen azért, mert ott van a mi Urunk, Jézus Krisztus, testileg a te jobboldon, Atyánk, él és uralkodik, kormányozza, őrzi és mindig előhívja az Ő népét a földön, hogy egyszer majd odaállítsa a megdicsőült se-reget eléd, Atyánk, minden tisztátalanságtól mentesen, hófehér ruhába öltözve, a győ-zelem drága jelképeivel együtt.

Köszönjük, hogy oda akarod vonni tekintetünket, hitünket a menny felé. Áldunk, hogy utat készítettél oda egyszülött Fiadban, Ő maga lett az út, hogy életünk legyen és bővölködjünk.

Köszönjük, hogy csak Jézus Krisztusért juthatunk oda, az Ő érdeméért, váltság-haláláért, engeszteléséért, amellyel megbékéltetett felénk, a mi egyetlen közbenjá-rónk, Jézus Krisztus.

Kérünk, fogadd hálánkat ezen a mai vasárnapon, amikor szomorúbban jött ösz-sze a te néped ide a templomba, mint más vasárnapon, azokért, akik szólották nekünk a te igédet, akik hirdették Krisztust.

Így köszönjük most neked a gyülekezet közösségében együtt hazaköltözött lel-kipásztorunk életét és szolgálatát. Kérünk, vigasztald szeretteit, családját, a gyüleke-zetet. Taníts minket hűségre, odaszánásra, engedelmességre, a te követésedben való megmaradásra, hogy az út végén boldogan mondhassuk: „A hitet megtartottam, fu-tásomat elvégeztem.”

Könyörülj meg most is rajtunk, Urunk, és a te igéd szóljon hozzánk, és kérünk, hogy szólítson meg bennünket. Azért is kérünk, hogy ne szóljon hiába a te drága sza-vad és beszéded.

Hallgass meg minket kegyelmedből.

Ámen.

Igehirdetés

A héten nagy szomorúság érte a gyülekezetet, azt lehetne mondani, hogy az In-ternet segítségével szinte percek alatt bejárta az egész országot vagy világot a hír, hogy a gyülekezet lelkipásztora hazament.

Eszembe a jutott az ige, amikor Pál apostol búcsúzik az efézusi vénektől. Olyan kedves jelenet. Amikor sok mindent elmond nekik, hogy mire vigyázzanak, kiktől óva-kodjanak, akkor azt is elmondja, hogy többé az ő orcáját nem látják. És amikor a bú-csúzás megtörténik, akkor az efézusi véneknek a szomorúságra és a keserűségre ez ad leginkább okot az ige szerint, amikor azt mondta nekik: többé az ő orcáját nem látják.

Hálás lehet a szívünk, hogy Jézus Krisztus viszont tegnap, ma és mindörökké ugyanaz, és az Ő igéje is igaz: „Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végeze-téig.”

Amikor elcsendesedtem a hét elején még, hogy ezen a vasárnapon vajon akkor milyen igét kellene hirdetni, akkor Isten elém hozta ezt a történetet, amely tulaj-donképpen a mai újszövetségi ígénk a Bibliaolvasó kalauz szerint. Ennek egyetlen gondolata erősödött fel bennem, ami a történet végén így hangzik: „Dicsőítették az Istent.”

Tulajdonképpen minden szolgálóért, szolgálóért, minden igéért, Jézus Krisztu-sért, azért, hogy Ő eszközöket használt és használ fel igéjének terjesztésében és ter-jedésében, hogy vannak gyógyulások, szabadulások, hogy ma is van bűnbocsánat, ezért kell nekünk ma is úgy hálát adnunk, hogy közben dicsőítjük az Istent.

Talán az itt levők közül többen emlékeznek arra, hogy egyszer erre a szószék-koronára készült egy dísz. (Nem láttam, csak néhány darabját a pincében.) És akkor valaki azt mondta Cseri Kálmán lelkipásztornak, hogy olyan szép ez a feje felett, olyan, mint egy glória. Erre a következő vasárnapra már levetette, mert ő is így gondolkozott és ő is azt vallotta: egyedül Istené a dicsőség, és odairányította mindig a gyülekezet tekintetét, szívét, figyelmét arra, hogy az Istent dicsőítsük.

Ezért tehát, ahogy ennek a történetnek az a vége itt a Márk evangéliuma 2. fejezetében: „Dicsőítették Istent”, ezért mi is dicsőítsük a mi drága Istenünket, Urunkat, Megváltókat. Miért is dicsőítsük? Nézzük meg a történetből, hogy méltó az Isten arra, hogy Őt dicsőítsük. A mennyei seregek is ezt zengik: méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen dicsőséget, tisztességet, erőt, hatalmat és áldást.

Azért, mert ha nem lett volna Jézus Kapernaumban, akkor hiába lett volna e barátoknak a hite, reménysége, jó szándéka, tenni akarása.

Tehát nem lett volna ennek a történetnek ilyen vége, nem kapott volna ez a beteg bűnbocsánatot, aztán testi gyógyulást is, ha nem lett volna ott az Úr Jézus Krisztus, aki mindezt cselekedte és művelte.

Ezek a segítők, akik Jézusoz segítik a gutaütöttet — Márk írása szerint négyen voltak —, azt látjuk az igében, hogy ennek a gutaütöttnek nem ez a négy ember volt a reménye igazán. Nem ez a néhány barát vagy rokon. Nem is tudjuk milyen kapcsolatban voltak vele. Nem ez a néhány ember volt a reménye, a bizalma, akitől segítséget kaphatott vagy várhatott, hanem egyedül Jézus Krisztus. Nem velük kellett találkozni ennek a betegnek, hanem Jézus Krisztussal.

Azt mondja Isten igéje — ezt a szót hadd emeljem ki innen —: ez a négy ember ezt a gutaütöttet *emelte*. Úgy olvassuk a 3. versben: „És jövének hozzá egy gutaütöttet hozva, akit négyen emeltek.” Na de meddig tudták felemelni? Talán egy méterre, ami azt jelentette, hogy innentől kezdve ez a gutaütött míg Jézusig el nem jut, nem a földön fekszik, hanem a föld felett 60 vagy 80 cm-rel, legfeljebb 1 méterrel. Meddig tudják emelni a barátot, a rokont, az ismerőst? Meddig tudja emelni egyik ember a másikat? — Talán belegondolunk, hogy ez olyan csekély és olyan kevés, hogy ez nem elég semmire, amire egyik ember tudja emelni a másikat.

Ebben a történetben arról van szó, hogy az Úr Jézus Krisztus tudja igazán felemelni az embert. Ők csak erőlködve emelték, ők emelték jó szándékkal, Jézus Krisztus azonban az embert — mondja ez az igénk — a bűnbocsánat magasságába, a mennyei lét örömébe, a megszabadult életnek a boldogságába tudja emelni. Az emberi jó szándék ennyire juthat. Fontos ez is — látjuk —, mert ők emelik fel, viszik Jézushoz. De tudjuk Isten igéjéből is, hogy csak Jézus az, aki segíthet. Az üdvösséget, az örökéletet, a bűnbocsánatot senki nem képes megadni. Azt az igazi segítséget, amire szüksége van minden embernek, csak egyedül Jézus Krisztus.

Mert róla mondjuk az énekekben is, és valljuk: „te tudsz s akarsz segíteni, hát segíts bajomon.”

Ez a négy ember legfőképpen azért tündökölt itt a Bibliában és azért tűnik ki a többiek közül, mert ők *akartak* segíteni. Csak éppen ez az akarat be volt határolva, korlátozva volt. Ez az akarat véges akarat volt, és ha elérkezünk ennek a végére, akkor tehetetlenül tárták volna ki ők is a kezüket: mi többet ennél nem tudunk tenni!

Hányszor átéljük beszélgetéseinkben, amikor valaki problémákkal, nehézségekkel jön, a bűn megkötözöttségével jön. Sokszor úgy jönnek: valaki azt mondta: tetszik tudni rajtam segíteni? Ilyenkor rögtön eszembe jut ez a történet: igen, mi legfeljebb

DICSŐÍTETTÉK ISTENT

---

ennyiben tudunk segíteni. Mi legfeljebb ennyit tudunk emberi erőből, hogy egy kicsit emeljük, vagy a tekintetét odafordítjuk Jézus Krisztus felé.

Egy festményt láttam egyszer. Azt a jelenetet ábrázolta a Mózes könyvéből, amikor Izráel népét a kígyó megmarja, és akit a kígyó megmarta, az belepusztult ebbe a marásba. Akkor Mózes könyörgésére Isten elrendeli azt, hogy csináljanak egy érc-kígyót, és aki ránéz, az életben fog maradni. A kép azt ábrázolta, hogy egy édesanya megfogja gyermekének a fejét, és odafordítja a pózna felé. Odafordítja az érc-kígyó felé, mert azt akarja, hogy gyermeke életben maradjon.

Nem becsüli le a Szentírás ennek a négy embernek, barátoknak, ismerősnek vagy rokonnak az erőfeszítését, de a Szentírás különösen ragyogtatja nekünk, Jézus Krisztusnak a mindenképp felett való hatalmát, erejét és szabadító kegyelmét. Nem becsüljük le soha Isten szolgáit, akik hirdetik Isten igéjét, nem becsüljük le azokat az erőfeszítéseket, amiket a mi eleink tettek és tesznek Isten országában, de azzal adunk hálát, hogy egyedül Jézus Krisztus az, aki a mi rabláncukat letörheti, aki megvalósíthatja azt, amit az Ószövetségben olyan szépen mond az ige: „a tör elpattant, mi pedig megszabadultunk” vagy ahogy a kedves lelki ének hirdeti: „vége a rabságnak, száll a madár.”

Ebben a történetben arról van szó, hogy azért is dicsőítették az Istent, mert Jézus Krisztus többet ad, mint amit az ember vár, mint amit az emberek tőle várnak, vagy amit az emberek tőle kérnek. — Ez a négy ember, aki a gutaütöttet emeli, egészen bizonyosan azért viszi Jézushoz ezt a barátot, ezt a rokont, ezt a béna, tehetetlen férfit, mert azt akarják, hogy ismét egészséges legyen. Azt akarják, hogy valami, amit elvesztett ez a szerencsétlen, azt visszakaphassa, hogy ismét tudjon járni, ismét tudjon dolgozni, ismét tudjon szeretni a családjában. Ne legyen kítaszított, megvetett, vagy ne legyen másokra utalt.

Egészen bizonyosan azért viszik Jézushoz, mert azt gondolják, hogy visszakapja az egészségét, és már a Biblia szerint ez is hit. — Ezt Jézus állapítja meg, nem mi találjuk ki. Jézus Krisztus mondja: látta azoknak hitét. Tehát ez is hit. Nem a bűnbocsánatért viszik oda, de azt kapja ez az ember. Azért viszik oda, hogy visszakaphassa egészségét, és ezért, mert Jézus nem először jár Kapernaumban. Kapernaumban már tett csodát. Már megmutatta az Ő hatalmát.

Most ismét Kapernaumban van. Milyen nagy ajándékot kapott ezzel Kapernaum, hogy Jézus nem sok idő múlva ismét bemegy, ismét szólja az igét, ismét ott lehet a szabadító Krisztus, és ezek az emberek azért viszik az ő barátjukat, mert ha másokat meggyógyított, ha másokon segített, akkor bizonyára őrajta is tud.

Látjuk, hogy amikor Jézus elé viszik, akkor tulajdonképpen azzal a hittel viszik, hogy Jézus elé kell kerülnie. Jézussal kell találkoznia.

Olyan szép és olyan jó ez a vágy! Nem tudom, mennyire jellemez bennünket ez a vágy, hogy ha mi Jézus Krisztussal találkoztunk, ha Őt ismerjük, ha mi már szembesültünk az Ő hatalmával, az Ő szabadításával és erejével, vajon vágyunk-e az, hogy más is szembesüljön vele?

Elköltözött lelkipásztorunk szolgálatából két dolgot hadd emeljek most ki ennek az igének a kapcsán is, mert annyira ide illik: Ezért volt az ő szívében is vágy, hogy valaki Jézus Krisztus elé kerüljön, valaki Jézus Krisztussal találkozzon. Azért, mert ő is vele találkozott, ő is nála találta meg a bűnbocsánatot, benne és általa kapott bűnbocsánatot, örök életet, üdvösséget, elhívást, kegyelmi ajándékokat — nem is akármennyit és nem is akármilyet.

De az a vágy, hogy Jézus Krisztussal találkozni, Jézus Krisztus elé vinni valakit. Olyan jó lenne, ha a mi szívünket is ez hatná át, ahelyett, hogy sokszor magunkra gondolnánk, ahelyett, hogy sokszor a magunk táplálkozását, lelki éhségét elégítenénk ki, ahelyett ott lenne a szívünkben az a vágy, hogy más is lásson, más is csodáljon és leborulva áldjon.

A másik, ami ezeknek az embereknek a hitében és a gutaütött emelésében nagyon kedves, hogy kibontják a tetőt, mert Jézust annyian veszik körül a ház bejáratánál vagy a ház körül, hogy oda semmiképpen nem férhettek. Ez is érdekes, hogy annyira elállták a Jézushoz vivő utat, hogy nem engedték oda ezt a szerencsétlent, de ők felmentek a ház tetejére, amilyen lapos tető lehetett az akkori építési szokások szerint, és megbontották a háznak a tetejét, leengedték ezen a nyoszolyán. Leengedték Jézus elé ezt a gutaütöttet.

Én is hallottam sokszor tőle ezt a kifejezést: kibontom Isten igéjét. Bizonyára ti is emlékeztek erre a kifejezésre, amikor Ő kibontotta Isten igéjét azért, hogy a kibontott ígén keresztül Jézus Krisztus legyen látható, és Jézus Krisztussal való szorosabb kapcsolat legyen érzékelhető.

Kibontani a tetőt, kibontani Istennek az igéjét azért, mert ebben a történetben elhangzik ez a csodálatos mondat: „Jézus látván azoknak hitét, mondta a gutaütöttnek: Fiam, megbocsáttattak néked a te bűneid.” — Ez a Bibliának az egyik, bizonyára a legszebb mondata, kijelentése, ígérete, bizonyossága.

Hiszen az, hogy megbocsáttattak a te bűneid, azt is jelenti: el vannak rendezve a te bűneid. A Bibliának ez az örömhíre, hogy az a bűn, ami az embert az Éden-kertből kiűzte, az a bűn, ami Istentől elválasztotta, az a bűn, ami miatt mi más, más minket öl, az a bűn, amely roncsol, rombol, pusztít, halálba dönt, halált okoz, aminek a zsoldja az örök halál, a kárhozat, az a bűn el van rendezve. — Ezt jelenti ki ennek a gutaütöttnek: Fiam! Megbocsáttattak neked a te bűneid. — Milyen kedves megszólítás ez, hogy Jézus azt mondja neki: Fiam! — Ő még ilyet senkitől nem hallott. Legfőképpen azt nem hallotta még senkitől, nem is hallhatta: megbocsáttattak neked a te bűneid.

Azért is dicsőítjük a mi Urunkat és Istenünket, mert Jézus Krisztusnak adatott minden hatalom mennyen és földön, és dicsőítjük azért a mi Urunkat, mert egyedül Ő bocsáthatja meg a bűnt. Amikor felszólalnak az írástudók és a farizeusok: hogy mondhat ilyet? Senki nem bocsáthatja meg a bűnt, csak Isten! — Milyen igazuk van! Csak az bocsáthatja meg a bűnt, aki ellen elkövették. Csak az bocsáthatja meg a bűnt, aki emiatt megharagudott, aki megneheztelt, és aki emiatt haragszik. Megbocsáttattak a te bűneid!

Itt a legnagyobb dolog az, amit ebben az igében olvasunk, hogy ennek az embernek Jézus először nem a testi egészségét adja vissza. Aztán majd azt is úgy ráadásképpen. Ennek az embernek először is a bűneivel foglalkozik Jézus Krisztus. Ezzel azt akarja nekünk elmondani az Isten igéje, hogy sajnos sokszor mi különböző bajaink, nehézségeink miatt, az életünk terhei miatt, próbái miatt, sokszor súlya miatt vagy valaminek a hiánya miatt nem látjuk az igazi problémát. Nem látjuk az igazi bajt. Éppen ezért nem látjuk azt, hogy mire van szükségünk igazán, mi kellene nekünk igazán.

Jézus Krisztus ezzel az igével odairányítja figyelmünket arra, hogy egy testi betegség valóban nehéz. Az tudja, aki benne van, aki átéli. De egy testi betegség meddig tart az ember életében? Ennek a gutaütöttnek vajon itt a földön mennyi ideje

DICSŐÍTETTÉK ISTENT

---

lehetett? Talán néhány év? Legyen egy évtized, vagy attól egy kicsivel több? Nem tudni! De vajon az a betegség, amelyre Jézus Krisztus mutat rá, a bűnnek a betegsége és átka, vajon mennyi időre határozza meg az ember életét? Mert egy betegség valóban meghatározza az ember életét egy időre, de a bűn meddig határozza meg az életünket? Egy örökkévalóságra! Mert nem lesz vége a büntetésének. A bűnnek vége lesz, amikor meghalunk, amikor ezt a testet levetjük, de bűn alatt a Biblia nemcsak magát a cselekedetet érti, hanem annak büntetését, következményét is.

Láttuk a Jelenések könyvében, hogy amikor az emberek megítéltetnek az Isten könyvéből, amit írt, az ő cselekedeteik szerint. Azt mondja Isten igéje: ennek a büntetésnek nincs vége, ez örökké meg fog maradni, ez örökké fog tartani. A mi testünkre nézve Pál apostol olyan boldogan mondta a Filippi levélben: a mi nyomorúságos testünket elváltoztatja és hasonlóvá teszi az Ő dicsőséges testéhez.

Mert ezt a nyomorúságos testet meddig hordozzuk? Egy kis ideig. 70 vagy ha feljebb, 80 esztendeig. De legyen 100 vagy valamennyivel több — egy darabig. És meddig hordozza az ember a bűnnek a következményét? egy örökkévalóságon keresztül. Ezt mondja Isten igéje, amikor többek között arról beszél, hogy férgük el nem hal és tüjük el nem aluszik — itt nem a tisztító tűzről van szó, hanem arról, hogy ez az Isten nélküli lét, ami az embert jellemzi, ami a bűnének a következménye, átka, a bűnének a büntetése, az állandóság, az megmarad.

Ezért Jézus Krisztus ezt akarja visszaadni. Jézus Krisztus először erről akarja biztosítani ezt az embert: Fiam! Megbocsáttattak neked a te bűneid. Miért mondhatta ezt Jézus? Mert neki volt erre hatalma, neki volt erre „jogosítványa”, mert neki adatott minden hatalom mennyen és földön. Ő elmondhatta ezt: el van rendezve. Miért? Mert Ő vállalta ezt az elrendezést. Mert Ő vállalta önként a világ teremtése előtt, az isteni tanácsvégzésben, az isteni megbeszélésben, amikor ezt a Szentháromság Egy Isten egyeztette. Amikor Jézus Krisztus vállalta, hogy Ő a bűnért eleget tesz, és a Golgota keresztyén életét adja váltságul sokakért, hogy elhangozhasson ez a mondat. Mivel ez Jézus Krisztusban már valóság lett, ezért nem kell megvárnia a Golgota keresztyénét sem, mert ez elrendelt dolog volt. Nem azt mondja: meg fognak bocsáttatni a te bűneid, amikor meghalok a keresztyénen, hanem azt mondja: megbocsáttattak, mert ez már elvégzett dolog, ez már elrendelt dolog azért, mert a hívők üdvössége az elrendelt dolog, az az Istentől, az Atyától elkészített, és adja meg az Isten, hogy ezt így értsük meg, hogy Jézus Krisztus micsoda evangéliumot közöl: megbocsáttattak a te bűneid.

Persze jönnek az okoskodók és azt mondják: mi könnyebb? Mert hogy meg van bocsátva a bűn, az nem látszik, az nem látványos, nem látható, nem érzékelhető. Ezért Jézus azt mondja: de hogy megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma a földön a bűnöket megbocsátani, ezért vedd fel a te nyoszolyádat és járj!

Jézus Krisztus, amikor ezt a bűnt megbocsátja, akkor ezzel azt is ki akarja fejezni, hogy az ember életét meg akarja oldani. Az ember életét, gondjait, bajait, nehézségeit meg akarja oldani, és ezért meg is gyógyítja ezt a beteget. — Tudjuk, hogy nem minden beteget gyógyított meg Jézus. Nem lehet, hogy minden beteg azt várja, hogy engem akkor meg is fog gyógyítani. De meggyógyítja a szívet, a lelket, az életet — és éppen ezért dicsőítik az Istent akkor Kapernaumban, amikor még az 1. fejezetben azt olvassuk, hogy amikor az ördögöket meggyógyítja, akkor még csak azt mondják az emberek: mi ez, micsoda tudomány, ki ez? Milyen hatalommal parancsol? — Most pedig eljutnak odáig: dicsőítik az Istent.

Aki mindezt elvégezte, aki minderre lehetőséget biztosított, aki elküldte az Ő egyszülött Fiát ebbe a világba, és akire rábízta, hogy itt a földön van hatalma a bűnököt megbocsátani. Vegyük komolyan: *e földön* van hatalma a bűnököt megbocsátani. Sokan a bűnbocsánatot úgy gondolják elrendezni sajnos, hogy majd amikor valaki meghal, majd imádkoznak érte, hogy Isten bocsássa meg a bűneit, engedje be a mennyek országába. Isten igéje világosan mondja: Jézus Krisztusnak *a földön* van hatalma a bűnököt megbocsátani. Ez pedig azt jelenti, hogy sürget téged Istennek az igéje. Azt jelenti, hogy Isten igéje bátorít téged, sürget téged. Vigyázz, mert *e földön* van hatalma a bűnököt megbocsátani.

Tudjuk a Szentírásból, hogy valakinek az utolsó percben adta oda ezt a bűnbocsánatot. Amikor azt mondja a kereszten: Ma velem leszel a Paradicsomban. Az is bűnbocsánat, mert különben hogy lehetne a Paradicsomban? Hogy kaphatná vissza azt, amit elvesztett? Az Édent, a Paradicsomot, az Istennel való közösséget: ma velem leszel... de mivel oda semmi tisztátalan nem megy be, ezért ez is azt jelenti: meg van bocsátva, el van rendezve... De a földön megbocsátani... Ez azt jelenti, hogy az Istennel való kapcsolatunkat *csak a halálunkig rendezhetjük*. Bűnbocsánatot halál után nem kaphatunk. Egy regiment imádságot fizethetnek értünk akárkinek, az már rajtunk nem segít. Az ember Fiának van hatalma a földön a bűnököt megbocsátani. Jézus Krisztusnak van hatalma.

Tehát ebben az igében álljon előttünk Jézus Krisztusnak a nagysága, dicsősége, szentsége, és ne felejtjük el dicsőíteni az Istent Jézusért. Mert benne van a bűnbocsánat, mert Ő az élet, Ő az örökélet.

Olyan kedves a karácsonyi történetben az, amikor a pásztorokról olvassuk: visszatértek és dicsőítették az Istent. — Ugyanaz a szó van, mint itt, dicsőítették az Istent mindazért, amit hallottak és láttak, ami megmondott nekik. Dicsőítették Istent azért, mert az Ő igéje igaz. Mert amit megmondott, azt megláthatták. Azt mondhatták, miután meglátták: amit az Isten mondott, az igaz. Ezért mi is dicsőíthetjük Istent, és ha Istent dicsőítjük, ne csak álmélkodjunk, ne csak Őfelé mondjuk, hanem álljunk az Ő szolgálatára.

Szintén sokat hallottuk lelkipásztor testvérünktől azt, amikor főképpen evangélicizáció előtt azt kérte: hozzatok valakit magatokkal! Úgy, ahogy az igében olvassuk. Mert aki Istent dicsőíti, az ne csak szóval dicsőítse, hanem tettel is.

Adja az Úr, hogy ez a lelkület hasson át bennünket, mint ezt a négy gutaütöttet emelő férfit is. Igen, Uram, jó lenne, ha mások is találkoznának veled, és ha ebben én eszközöd lehetek, ha munkatársad lehetek, ha ebben én segítséged lehetek, akkor ajándékozz meg vele engem.

Adja az Úr, hogy mindenért Őt tudjuk dicsőíteni, és tudjuk együtt mondani: hatalmasan cselekedett, mert Jézus Krisztus nemcsak akkor cselekedett, hanem cselekedett azóta is sokak életében és cselekedni fog a világ végezetéig. Ő ad bűnbocsánatot, Ő ad örök életet. Bízzál benne, higgyél neki! Szolgálj és kövesd Őt hűségesen!

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, magasztalunk, hogy bár testileg nem vagy ezen a földön, de köszönjük, hogy igédre, Szentlelkedre, istenségedre és fenségedre nézve soha nem távozol el tőlünk.

Köszönjük, Urunk, hogy a te igéd megmarad örökké, a fű elszárad is, vagy a világ elmúlik is, a te beszédeid el nem múlnak. Magasztalunk, hogy ma is éppen olyan

DICSŐÍTETTÉK ISTENT

élő és ható és erős a te igéd, mint akkor, amit Jézus hirdetett Kapernaumban. Itt van a kezünkben, leírták. Leírták azok, akikre ezt rábíztad, és köszönjük, hogy azóta is hirdették azok, akikre ezt rábíztad.

Hadd magasztaljunk téged azért, Úr Jézus, hogy neked adatott minden hatalom mennyen és földön, és ez az ige is arról beszél nekünk, hogy nincs reménytelen helyzet, nem lehetünk reménytelenül mélyen, ahonnan ne tudnál felemelni bennünket, ahol emberi segítség csak néhány centit emelhet rajtunk, ott te a mennybe akarsz emelni, a bűn gyászos éjéből.

Köszönjük, Urunk, hogy ezért benned kell bízunk, ezért veled kell találkozni mindenkinek, ezért veled kell járnia annak, aki a hitében erősödni, növekedni akar, és aki a szolgáló életben szeretne elmélyülni.

Bocsásd meg, Urunk, hogy sokszor csak magunkat akarjuk növelni, hizlalni. Bocsásd meg, Urunk, ha nem akarunk szolgálni, másokat hozni, emelni, mert mi magunk is szégyelljük, amikor mi is félünk a visszautasítástól, a közönytől, nemtörődöm-ségtől. Pedig, ha hinni mernénk, ragyogna ránk csoda, ha szólni tudnánk és vinni eléd másokat, akkor mások is tapasztalhatnák hatalmadat és erődöt.

Legyen tied a dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás.

Ámen.

401,2. és 6. versét énekeljük.

2. A bűntől és haláltól Megváltál engemet,
Ó Jézus, véred árán Megszerzed üdvömet.
Nem rettent már halálom, Sem semmi félelem;
Nyugalmamat tebenned, Megváltóm, meglelem.

6. El nem bocsátlak többé, Nem hagylak, Jézusom,
Te vagy üdvöm, reményem, Én csak benned bízom.
Szent karod támogasson A végső harcon át,
Hogy elvegyem kezedből Az égi koronát.